

teferne; paa den anden Side kan enhver, som opfylder de legale Betingelser, ned sætte sig som Apoteker. Den danske Lovgivning — ligesom ogsaa den svenske, den norske, den østerrigiske og den tyiske — fordrer derimod ikke blot fornøden saglig Indsigt hos Udøveren af Apotekernæringen, men sætter tillige en Grændse for Antallet af Apoteker, idet Driften af et saadant betinges af et særligt Privilegium, der enten er „personligt“, o: knyttet til den paagældendes Levetid, eller saakaldet „reelt“, o: tilkommer den paagældende som en Ret, der gennem Afhændelse kan overføres paa andre kvalificerede Personer.

Ordnningen af det danske Apotekervæsen hviler endnu væsentlig paa den gamle Forordning af 4de December 1672. Allerede tidligere var der efterhaanden meddelt forskellige særlige kongelige Apotekerbevillinger; men først ved den nævnte Forordning tilvejebragtes der almindelige Regler for Apotekerforholdene. Ifølge Forordningen „maa ingen noget Steds holde noget Apotek, uden at de derpaa have kongeligt Bestallingsbrev“, og „de, der agte at ned sætte sig og holde Apotek, skulle eksamineres og derpaa tage et attestatum, førend de Bestallingsbrev derpaa bekomme“. Ordningen hviler naturligvis paa den Opfattelse, at Hensynet til Samfundets Tarv fordrer ikke blot, at Apotekerne have den fornødne Indsigt, men tillige, at der ikke bliver for mange Apoteker.

Hvor vidt det, naar Bevilling en Gang var meddelt en Apoteker, fra først af var Forordningen af 1672's Mening, at det saaledes meddelte Privilegium af ham skulde kunne overdrages til andre, lader sig neppe nu afgøre. Forordningen selv tier herom, idet den med Hensyn til Privilegiets Overgang til andre i § 12 kun bestemmer, at, naar en Apoteker dør „skal hans efterladte Enke og Børn blive ved Apoteket og nyde samme Friheder og Benaadninger, som tilforn“, dog at „den samme, som Apoteket igen skal forestaa, enten det er en af hans efterladte Børn, eller om Enken eller Børnene ville tage sig en provisorum, skal eksamineres, . . . om han bliver dygtig dertil erkendt . . .“. Men ligesom det allerede forinden Forordningen af 1672 havde været Brug, at de da meddelte Bevillinger, mulig ifølge udtrykkelig Hjemmel i de udfærdigede Bevillingsbreve, vare Genstand for Salg, saaledes vedblev denne Trafik ogsaa efter den indførte almindelige Ordning og har derefter i over 150 Aar været udøvet uden nogen Hindring fra Regeringsmyndighedernes Side. Først henimod Midten af dette Aarhundrede begynder det Spørgsmaal at rejse sig, om der ikke bør gøres Forandring i den hidtil fulgte Ordning.

Det har vistnok allerede tidligt vist sig at være en ganske indbringende Virksomhed at være Apoteker, og det kan derfor ikke undre, at der efterhaanden blev en stærk Tilstrømning til dette Fag; men Følgen heraf blev, at Kredsen af dem, der kunde ønske at erhverve, efter Omstændighederne tilkøbe sig, et Privilegium, voksede stærkt, hvoraf atter fulgte, at Priserne for Privilegierne efterhaanden steg betydeligt. Dette gav Anledning til, at det kongelige danske Rancelli i Begyndelsen af Tyrrerne tog under Overvejelse, om ikke det bestaaende System burde søges forandret. Som det ses af den i ny Kollegialtidende for 1843 pag. 3—11 optagne Beretning, nærrede Rancelliet Frygt for, at Privilegiernes Behandling som Genstand for Overdragelse Mand og Mand imellem skulde vise sig skadelig for det offentlige, navnlig efter at Betalingen for Apotekerne var stegen saa stærkt. Den høje Pris maatte nemlig befrægtes at virke fordyrende paa